

จากการศึกษาผู้เขียนพบว่า การจัดเรตติ้งภาพยนตร์ หรือหลักเกณฑ์การกำหนดระดับหรือประเภทภาพยนตร์ตามกลุ่มอายุของผู้ชมภาพยนตร์นั้น ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายตามหลักพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 วางหลักกฎหมายเพื่อใช้บังคับในเรื่องการจัดเรตติ้งภาพยนตร์แต่อย่างใด และทั้งกฎหมายระดับรองก็ไม่ได้บัญญัติหลักกฎหมายครอบคลุมบังคับในเรื่องนี้

กรณีมาตรา 4 ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 เป็นมาตราที่มีความหมายครอบคลุมกว้างเกินไปลักษณะครอบจักรวาล จนหาจุดพอดีที่เป็นมาตรฐานที่แน่นอนไม่ได้ เป็นปัญหาในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (เซ็นเซอร์) เมื่อพิจารณามาตรา 3 ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พ.ศ. 2473 คำนิยามของคำว่า ภาพยนตร์ ในปัจจุบันถือว่าล้ำสมัยเกินไป ไม่สามารถครอบคลุมและบังคับไปถึงภาพยนตร์หรือสื่อภาพยนตร์ที่เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต (Internet) ได้จากบทบัญญัติเหล่านี้ถือเป็นช่องว่างและข้อบกพร่องของกฎหมายภาพยนตร์ไทยในปัจจุบัน

จากการศึกษาผู้เขียนพบว่า การควบคุมภาพยนตร์ไทยในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 นั่นคือ การตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (เซ็นเซอร์) มีปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายอย่างมากทั้งในส่วนคำนิยาม อำนาจดุลพินิจของ

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์ เป็นต้น จึงเห็นสมควรให้มีการยกเลิกการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (เซ็นเซอร์) โดยให้นำระบบการพิจารณาภาพยนตร์คือการจัดเรตติ้งภาพยนตร์หรือหลักเกณฑ์การกำหนดระดับหรือประเภทภาพยนตร์ตามกลุ่มอายุของผู้ชมภาพยนตร์ ที่มีความเหมาะสมกับอายุ วุฒิภาวะที่แตกต่างกันในการเลือกชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหารุนแรงหรือล่อแหลมต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งปัจจุบันประเทศที่เจริญมาก ๆ ทั้งในยุโรปและเอเชียได้นำระบบการจัดเรตติ้งภาพยนตร์มาบังคับใช้แทนระบบการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์แล้วมีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายได้ดีกว่านั่นเอง

โดยที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์ พุทธศักราช 2473 ได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติต่าง ๆ จึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน กอปรกับภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตและประชาชนในวงกว้าง กล่าวคือ ในด้านเศรษฐกิจกระทบต่อการลงทุน การค้า และการสร้างงาน ในด้านสังคมกระทบต่อการศึกษา ศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยว การประชาสัมพันธ์ และนันทนาการรวมทั้งในด้านสังคมจิตวิทยาและความมั่นคงด้วย จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องมีการแก้ไขปรับปรุงและตราพระราชบัญญัตินี้เสียใหม่ให้ทันสมัยยิ่งขึ้น

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนมีความประสงค์ที่จะศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาและข้อบกพร่องของการบังคับใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมายเกี่ยวกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (เซ็นเซอร์) เพื่อเปรียบเทียบกับการจัดเรตติ้งภาพยนตร์ หรือหลักเกณฑ์การกำหนดระดับหรือประเภทภาพยนตร์ตามกลุ่มอายุของผู้ชมภาพยนตร์ และหาแนวทางการเยียวยาความเสียหายที่เกิดจากการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ (เซ็นเซอร์) อันเนื่องมาจากการทำละเมิดดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะได้มาซึ่งข้อเสนอแนะและแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้น อันจะทำให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพก่อให้เกิดความเป็นธรรมบรรลุมวลวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

From the study, it was found that according to the Movie Act of 1930 there is no statute governing the rating of movies according to the age of the audience, and no principle of law governing this matter in subordinate legislation.

According to section 4 of the 1930 Movie Act, the criteria governing censorship are too extensive and lead to problems in censoring movies. When considering section 3 of the Movie Act of 1930, it is noted that the definition of 'movie' is not current and its content does not cover movie and media published via the Internet. This is yet another loophole in the Thai Movie Act.

From the study, the author found that the current control of Thai movies in accordance with the 1930 Movie Act was in the form of censorship of movies which constituted various kinds of problems in enforcing the law, i.e.

the definition of censorship, the authority of the movie censorship committee, etc. Therefore, it is deemed appropriate to abolish the movie censorship and to adopt the rating system or criteria governing the rating of movies according to the audience's age and their maturity in viewing movies containing violence or immorality. At present, developed countries in Europe and Asia have adopted a rating system to replace the censorship system because it is more efficient in terms of enforcement of the law.

The Movie Act of 1930 has been in use for a long time and it is inappropriate to the current situation; moreover, nowadays movies have a widespread influence on people: in terms of the economy, they have an effect on investment, trade, and employment; in terms of society, they affect education, art and culture, tourism, public relations and recreation, as well as social psychology and national security. Thus, it is necessary to amend the 1930 Movie Act and enact the amended version.

The objective of this thesis is to study and analyze the flaws and problems related to enforcement of the censorship law in order to compare the rating of movies or the criteria governing the levels and types of movies depending on the audience's age; to relieve the damage done by the censorship law; and to propose suggestions and solutions. It is expected that the suggestions and solutions can lead to enforcement of the law in such a way that it complies with legislative intent.